



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 83/2020-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. februára 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených [REDACTED] v mene ktorej koná advokátka [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11 Co 141/2017 z 18. apríla 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED], o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. júla 2018 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11 Co 141/2017 z 18. apríla 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

2. Ústavná sťažnosť sťažovateľov je vedená pod sp. zn. Rvp 1524/2018 a bola pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi, ktorému 16. februára 2019 uplynulo funkčné obdobie. Do 16. februára 2019 nebola ústavná sťažnosť sťažovateľov prerokovaná, preto bola v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená 17. októbra 2019 sudcovi spravodajcovi Rastislavovi Kaššákovi a v zmysle čl. II bodov 3 a 5 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 bola predbežne prejednaná v prvom senáte ústavného súdu v zložení Jana Baricová (predsedníčka senátu) a sudcovia Rastislav Kaššák a Miloš Maďar.

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia sú spoluvlastníkmi nehnuteľností v katastrálnom území obce [REDAKOVANÉ] na [REDAKOVANÉ] ako parcely [REDAKOVANÉ] zastavané plochy a nádvoría s výmerou [REDAKOVANÉ], parcely [REDAKOVANÉ] – záhrady s výmerou [REDAKOVANÉ], stavby so súpisným [REDAKOVANÉ] na parcele [REDAKOVANÉ] – chata a podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti vedenej na [REDAKOVANÉ] v katastrálnom území obce [REDAKOVANÉ]

pod parcelným číslom [REDACTED] – záhrady s výmerou [REDACTED]. V konaní pred krajským súdom, ktorého výsledkom bolo vydanie napadnutého rozsudku krajského súdu, sťažovatelia vystupovali ako žalobcovia proti žalovaným [REDACTED] a [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „žalovaní 1 a 2“), ktorí sa na základe kúpnej zmluvy z roku 2001 stali novými vlastníkami susediacich nehnuteľností, a proti žalovanému [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „žalovaný 3“). Sťažovatelia sa domáhali proti žalovaným 1 a 2 a proti žalovanému 3 o vyslovenie neplatnosti kúpnej zmluvy uzavretej 26. novembra 2007 medzi žalovaným 3 ako predávajúcim na jednej strane a žalovanými 1 a 2 ako kupujúcimi na strane druhej a o určenie vecného bremena – práva prechodu, pričom krajský súd napadnutým rozsudkom krajského súdu potvrdil prvoinštančný rozsudok Okresného súdu Košice-okolie (ďalej len „okresný súd“) č. k. 15 C 263/2010-464 z 30. júna 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), ktorým bol návrh zamietnutý.

4. Sťažovatelia v podanej ústavnej sťažnosti pomerne podrobným spôsobom opísali skutkový stav a zosumarizovali predchádzajúce konanie aj pred okresným súdom. Z uvedeného okrem iného vyplynulo, že v čase podania žaloby bola vlastníčkou nehnuteľností ich dcéra, pričom sťažovatelia vstúpili do konania ako žalobcovia na základe návrhu ich dcéry na zámenu účastníkov, ktorú okresný súd pripustil uznesením č. k. 15 C 263/2010-111 z 5. decembra 2012. Výsledkom konania pred prvoinštančným súdom bolo vydanie rozsudku okresného súdu, proti ktorému podali sťažovatelia 3. októbra 2016 odvolanie. Na základe podaného odvolania vo veci rozhodol krajský súd vydaním potvrdzujúceho napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorým uviedol, že nie sú dôvodné odvolacie dôvody uvedené sťažovateľmi. Následne sťažovatelia v ústavnej sťažnosti uvádzajú argumenty krajského súdu uvedené v napadnutom rozsudku krajského súdu.

5. V ďalšej časti ústavnej sťažnosti sťažovatelia uviedli, že napadnutým rozsudkom krajského súdu došlo k porušeniu ich základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v dôsledku interpretácie a aplikácie práv krajským súdom. K tomu dodali: *«... sa v odvolacom konaní nevenoval skutočnosti, ktorú uviedli a doložili aj v konaní pred súdom prvého stupňa, že žalovaní 1/ a 2/ nadobudli p. č. [REDACTED] kúpnu zmluvou*

z 28.11.2007, pričom bol porušený zákon č. 92/1991 Zb. o prevode majetku štátu na iné osoby v platnom znení, pretože k prevodu majetku podľa ust. § 45a možno pristúpiť „V odôvodnených prípadoch“... Špecifikácia týchto „odôvodnených prípadov“ je upravená Pokynom MŽP SR č. 3/2003-8 z niekoľkých aspektov, pričom zohľadňuje špecifiká a osobitosti vo vodnom hospodárstve... Splnená nebola ani ďalšia podmienka súvisiaca s posúdením prevodu p.č. [REDACTED] a to Čl. 5, ods. 4, písm. g/ nakoľko prístup správcu na túto parcelu nebol a nie je iba cez pozemok vo výlučnom vlastníctve žalovaných 1/ a 2/ ako záujemcov, podľa [REDACTED] p.č. [REDACTED], nakoľko sú len jeho spoluvlastníkmi.».

Dodali, že týmito ich námietkami sa okresný súd, ako ani krajský súd nezaoberali aj napriek tomu, že súd má povinnosť ex offio prihliadať na absolútnu neplatnosť právneho úkonu. Tiež uviedli, že sa stotožňujú s tým, že naliehavý právny záujem je predovšetkým daný tam, kde by bez tohto určenia bolo právo žalobcu ohrozené, alebo by sa stalo právne postavenie žalobcu neistým. Zároveň jeho existencia môže byť daná aj vtedy, ak určenie existencie práva alebo právneho vzťahu, o ktoré v konaní ide, priaznivo alebo nepriaznivo ovplyvní právne postavenie žalobcu voči žalovanému. K tomu dodali, že napadnutým rozsudkom krajského súdu však krajský súd poskytol ochranu v rozpore s čl. 20 ods. 1 ústavy.

6. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sťažovatelia uviedli, že krajský súd ho porušil tým, že sa v dostatočnej miere nezaoberal ich námietkami a argumentmi, ktoré uvádzali. Zároveň porušenie uvedeného základného práva podľa ústavy vidia aj v tom, že sa v napadnutom rozsudku krajského súdu krajský súd nezaoberal otázkou, ktorú mal prioritne riešiť, teda otázkou naliehavého právneho záujmu sťažovateľov a jej splnením. K tomu dodali: „Uspokojil sa s konštatovaním porušenia tejto povinnosti súdom prvej inštancie, pričom napriek tomu hodnotí jeho rozhodnutie ako správne a sám sa s ním stotožňuje. Preto rozhodnutie... postráda akékoľvek zásady logiky, keďže konštatuje porušenie povinnosti súdom prvej inštancie na druhej strane sa stotožní s jeho rozhodnutím... Rovnako tak... sa vôbec nezaoberal ani porušením zákona 92/1991 Zb. v platnom znení o podmienkach pristúpenia k prevodu majetku podľa ust. § 45a charakterizovaných odôvodnenými prípadmi... Z tohto pohľadu sa rovnako nezaoberal či... zmluva je platná, aj keď má túto povinnosť ex offio.“ V závere teda sťažovatelia dospeli k názoru, že sa krajský súd v napadnutom rozsudku krajského súdu nezaoberal otázkami

týkajúcimi sa neplatnosti kúpnej zmluvy, existencie naliehavého právneho záujmu, ako ani podmienkami nakladania s majetkom štátu. Namietajú, že tieto rozhodujúce skutočnosti krajský súd vyhodnotil nesprávne, resp. že sa s nimi zaoberal len formálne, a to odcitovaním záverov, ku ktorým dospel okresný súd v rozsudku okresného súdu.

7. Vzhľadom na uvedené sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„1. Základné ľudské práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR bolo napadnutým rozsudkom porušené.

2. Napadnutým rozsudkom bolo porušené právo sťažovateľov vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1/ Ústavy SR a žalovaným 1/ a 2/ poskytnutá ochrana majetku, ktorý nadobudli v rozpore s právnym poriadkom v rozpore s čl. 20 ods. 1 Ústavy SR.

3. Rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 18. apríla 2018 sp.zn. 11Co/141/2017 sa zrušuje a vec vracia na Krajský súd v Košiciach na ďalšie konanie.

4. Krajský súd v Košiciach je povinný v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu nahradiť sťažovateľom a ich právnej zástupkyňi náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia na Ústavnom súde.“

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. V zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

12. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje...

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

15. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľov spočíva v namietanom porušení základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu.

III.1 K námietke porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu

16. Ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti a ďalšieho na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu zistil, že napadnutý rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 1. júna 2018 a dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý mohli a mali sťažovatelia v danom prípade proti napadnutému rozsudku krajského súdu ako proti rozsudku odvolacieho súdu využiť, nepodali. Vychádzajúc z princípu subsidiarity, právomoc ústavného súdu nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov. Ústavný súd konštatuje, že sťažovatelia nemajú podľa ústavy, zákona o ústavnom súde a stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na výber, ktorý z oboch ústavne existujúcich systémov súdnej ochrany využijú, ale sú povinní postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú je kompetentný ústavný súd. Toto „poradie“ sa nedá sťažovateľmi ovplyvniť a jeho vnútorná logika vychádza z toho, že aj všeobecné súdnictvo je zodpovedné za ochranu základných práv a slobôd na úrovni jeho právomocí... Iba za predpokladu, že sťažovatelia vyčerpajú všetky im dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany svojho základného práva alebo základnej slobody a pri ich uplatnení nie sú úspešní, môžu sa uchádzať o ochranu tohto základného práva alebo slobody ústavnou sťažnosťou podanou ústavnému súdu (m. m. III. ÚS 210/2018).

17. Z § 55 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

18. Preto ústavný súd v tejto časti ústavnú sťažnosť sťažovateľov primárne odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

19. Zároveň ústavný súd považuje za nevyhnutné po dôslednom oboznámení sa s obsahom podanej ústavnej sťažnosti upozorniť na to, že napriek skutočnosti riadneho právneho zastúpenia sťažovateľov advokátom v nej absentujú náležitosti nevyhnutné pre jej riadne a relevantné ústavnoprávne odôvodnenie a vykazuje znaky, ako keby bola poňatá len ako opravný prostriedok proti napadnutému rozsudku krajského súdu. Napokon je potrebné dodať, že zmyslom čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť to, aby sa ústavný súd stal bežnou prieskumnou inštanciou proti rozhodnutiam všeobecných súdov. V danej veci však sťažovatelia dôsledne nerešpektujú postavenie ústavného súdu ako ochrany ústavnosti, keď vzhľadom na obsah ústavnej sťažnosti ústavný súd stavajú do pozície prieskumnej inštancie všeobecného súdu. Už v minulosti ústavný súd judikoval (napr. aj v rozhodnutí pod sp. zn. I. ÚS 471/2019), že za závažný nedostatok ústavnej sťažnosti pokladá absenciu ústavnoprávne relevantného odôvodnenia, teda logického, kompaktného a dostatočne určitého odôvodnenia vo vzťahu k namietaným základným právam podľa ústavy, porušenia ktorých sa v petite ústavnej sťažnosti sťažovatelia domáhali. Inak povedané, ústavná sťažnosť sa vyznačuje aj absenciou jednoznačne ústavnoprávne relevantného odôvodnenia opierajúceho sa o ústavnoprávne relevantné súvislosti.

20. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že v zmysle § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde musí ústavná sťažnosť okrem iného obsahovať konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľov dôjsť k porušeniu nimi namietaných základných práv podľa ústavy. Vyššie uvedené preto zakladá ďalší dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti, a to podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

21. Napriek už uvedeným záverom ústavný súd v záujme zachovania materiálnej ochrany základných práv sťažovateľov ústavnú sťažnosť posúdil aj s ohľadom na nimi prednesené argumenty. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti opakovane zdôrazňuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 472/2019).

22. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (III. ÚS 210/2018).

23. Po dôslednom oboznámení sa s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku pomerne obsírne a podrobne v bodoch 26 až 38 vysporiadal s námietkami sťažovateľov. Reagoval na nich spôsobom, ktorý by ústavnému súdu ani pri splnení ďalších podmienok konania neumožnil vysloviť záver o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Pokiaľ krajský súd dôvodil tým, že sťažovatelia neunesli dôkazné bremeno, ako v prípade preukázania naliehavého právneho záujmu v danej veci, tak ani v prípade preukázania dobrej viery, čo sa týka právneho dôvodu, z ktorého malo vzniknúť právo zodpovedajúce vecnému bremenu a že vzhľadom na nepreukázanie naliehavého právneho záujmu zo strany sťažovateľov ani neposudzoval vecnú stránku žaloby a otázku neplatnosti

kúpnej zmluvy uzavretej medzi žalovanými 1 a 2 na strane jednej a žalovaným 3 na strane druhej, jeho odôvodnenie nie je možné považovať za svojvoľné či arbitrárne.

24. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s názorom krajského súdu nestotožňujú, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neopodstatnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku krajského súdu. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (napr. I. ÚS 114/09, I. ÚS 604/2017) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (m. m. III. ÚS 439/2018).

25. Vzhľadom na uvedené boli dané dôvody na odmietnutie ústavnej sťažnosti sťažovateľov aj podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

III.2 K námietke porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu

26. „Článkom 20 ods. 1 ústavy sa vlastníčkovi priznáva len ochrana majetku, ktorý nadobudol v súlade s platným právnym poriadkom.“ (PL. ÚS 33/95) „Tento článok ústavy nevyhlasuje za základné ľudské právo vlastníctvo samotné, ale právo byť vlastníkom, t. j. právo nadobúdať vlastníctvo. Vztahuje sa na štátnych občanov Slovenskej republiky, cudzincov, právnické osoby slovenské i zahraničné a aj štát. Výklad tohto ustanovenia však neznamená, že každý má právo vlastníť akýkoľvek majetok... Uvedené ustanovenie ústavy treba vykladať tak, že každý má právo vlastníť majetok, ktorý ústavou alebo zákonom Slovenskej republiky nie je z tohto vlastníctva vylúčený.“ (PL. ÚS 38/95).

27. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že z napadnutého rozsudku krajského súdu nemožno vyvodiť nič, čo by signalizovalo, že by ním mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva sťažovateľov vlastníť majetok podľa čl. 20

ods. 1 ústavy, preto ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti ústavnú sťažnosť aj v tejto časti.

28. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu